

Έργα επιλεγμένα για να αρέσουν

> Η ερωτική κομεντί «Τζακ και Τζιλ» της Τζέιν Μάρτιν από το Θέατρο Διόνυσος

Το θέμα «Ο ρόλος του Ερρίκου Μπελιέ στην ελληνική (και κατά συνέπεια κυπριακή) θεατρική πραγματικότητα» περιμένει τον ερευνητή του. Η εγγυημένη ποιότητα των μεταφράσεών του και η σταθερή αποδοτικότητα, σε οποιοδήποτε στυλιστικό επίπεδο κι αν βρίσκεται το υπό μετάφραση έργο, δεν είναι οι λόγοι για τους οποίους θα ήθελα να διαβάσω μια τέτοια έρευνα. Επίσης δεν αφορούν τη σημαντική μας συζήτηση οι παραγγελμένες επανα-μεταφράσεις κλασικών έργων. Μεγάλο ενδιαφέρον παρουσιάζει η συνεχής ροή εμπλουτισμού του ρεπερτορίου με έργα της επιλογής του γνωστού μεταφραστή. Έργα επιλεγμένα (φυσικό είναι) για να αρέσουν και να επιλεγούν μέσα από τη λίστα των προτάσεων του μεταφραστή από θιασάρχες και σκηνοθέτες πρέπει να έχουν χαρακτηριστικά καθ' όλα συμπαθητικά. Ν' ανήκουν σ' ένα mainstream στο χώρο προέλευσής τους και εύκολα να μεταφέρονται στο mainstream του χώρου υποδοχής.

Πιστεύω πως η ερωτική κομεντί (το είδος αναγράφεται στο εξώφυλλο του προγράμματος της παράστασης) «Τζακ και Τζιλ» της Τζέιν Μάρτιν σε μετάφραση του Ερρίκου Μπελιέ ανήκει σε μια τέτοια κατηγορία έργων που προορίζονται για ευρεία αποδοχή από το κοινό. Έργο για δύο και από δύο, έργο για τη βιωσιμότητα του έρωτα στις συνθήκες συμβίωσης των πρώην (ή και νυν) ξένων, για αναμέτρηση των εγωισμών ανάμεσα στους δυο συντρόφους. Το θέμα παντοτινό, το οποίο το έχουν πραγματευτεί τόσοι και τόσοι, παγκοσμίως και διαχρονικώς, σε μια ευρύτατη ποιητική κλίμακα, από τον Ίψεν μέχρι τους κειμενογράφους του «Cosmopolitan».

Το κείμενο της Τζέιν Μάρτιν δεν προσθέτει κάτι διαφορετικό στη συναισθηματική ανταπόκριση που από μόνο του προκαλεί το θέμα. Καθόλου παράξενο, λοιπόν, ότι η σκηνοθέτιδα της παράστασης Αλεξία Παπαλαζάρου επιλέγει να μην «ψάχνει» χαρακτήρες, συγκρούσεις, συνθήκες...» μέσα στα περιορισμένα όρια του έργου, αλλά εμπλουτίζει το υλικό με εμπειρίες, αναμνήσεις, βιώματα της δημιουργικής της ομάδας, διευρύνει και εμβαθύνει τα πρόσωπα του έργου με τις προσωπικότητες των δύο ηθοποιών της, του Φώτη Γεωργίδη και της Παναγιώτας Μόνια. Οι εσωτερικές συμπεριφορές των δύο ανθρώπων που δημιούργησαν οι ηθοποιοί είναι πιο ενδιαφέρουσες από τα λόγια που έβαλε στο στόμα του Τζακ και της Τζιλ η συγγραφέας.

Η Αλεξία Παπαλαζάρου έδωσε στην παράσταση σύγχρονη και ενδιαφέρουσα φόρ-

μα. Στη σκηνή υπάρχουν ταυτόχρονα οι ηθοποιοί και οι ρόλοι τους. Μπαινοβγαίνοντας στις μορφές που παριστάνουν, οι ηθοποιοί παίζουν με αφορμή την υπόθεση του έργου, πράγματα που θεωρούν παντοτινά. Θέτουν ως υπόβαθρο στις νευρικές συγκρούσεις και παρεξηγήσεις των ηρώων το δικό τους προβληματισμό για το βαρύ τίμημα της απώλειας της προσωπικής ελευθερίας του ανθρώπου, στην προσπάθειά του να ενώσει την ύπαρξή του με την ύπαρξη του άλλου.

Ο Χάρης Καυκαρίδης βρίσκει έξυπνη σκηνογραφική λύση φτιάχνοντας το σκηνικό του από χάρτινες κούτες. Χρησιμοποιεί αυτό το σύμβολο της μετακόμισης για να αποδώσει μεταφορικά το εύθραυστο της συμβίωσης, το επίφοβο του κτισίματος του κοινού βίου που τόσο εύκολα μπορεί να διαλυθεί στα αρχικά συστατικά των δύο χωριστών υπάξεων.

Το σχεδόν αυτόνομο, ένθετο χορευτικό σε χορογραφία της Χλόης Μελίδου υπογραμμίζει τη σκηνοθετική γραμμή της «υπερποκριτικής», όταν οι ηθοποιοί εξέχουν από τα περιγράμματα των ρόλων τους.

Νόνα Μολέσκη

Μετάφραση:
Ερρίκος Μπελιές
Σκηνοθεσία:
Αλεξία Παπαλαζάρου
Σκηνικά-Κοστούμια:
Χάρης Καυκαρίδης
Φωτισμοί:
Γιώργος Λάζογλου
Μουσική επιμέλεια:
Τάσος Ζαχαρίου
Χορογραφίες:
Χλόη Μελίδου
Παίζουν: Φώτης Γεωργίδης, Παναγιώτα Μόνια